

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 168.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939357104/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

delig begyndte hun med svag Stemme, afbrudt af Sindsbevægelse, men uden Vrede eller Bitterhed: »Tilgiv din Fader – han vil tage hvert Ord tilbage, han har udralt i sit Hjertes Bitterhed! Han er en Mand, og kjender ikke den Sorg, der knuser *Stolthed* – den kan kun en Moder føle! Jeg var selv stolt, Tyra – saalænge jeg var sikker paa eet af mine Børn! – Vær rolig min Pige! jeg bebrejder dig intet – din Moder elsker dig, og vil ikke slippe dig af sine Arme. Jeg burde have gjættet, hvad der foregik i dit Sind, og selv ledet dine vildfærende Tanker tilbage paa den rette Vei, istedetfor at jeg lod dig pleie og nære dem i Ensomheden. Sorgen gjør egoistisk – mit Hjerter vaandede sig, hvergang Du vilde tale til mig – om *hende* – og for at skaane mig selv har jeg opoffret dig! Du var for ung, for uerfaren til ikke at lade dig vildlede af din Følelse. See ikke saa vildt, saa fremmed paa mig! alt skal blive godt! Du er jo endnu din Moders elskede, uskyldige Datter – hendes eneste Haab i denne Verden. Naar Du rækker den Mand din Haand, som Fader har valgt for dig, vil han velsigne dig, som jeg, og hvert haardt Ord skal være dødt og glemt i Eders Hjerter.»

En isnende Kulde giennemfoer mit Hjerter, idet hun talte saaledes til mig. »Forstaaer Du mig da slet ikke?» udbrod jeg med ubeskrivelig Smerte. »Jo, mit stakkels Barn! Give Gud, jeg før havde forstaaet hvad der feilede dig!» svarede hun grædende. Hun troede altsaa, at jeg var vanvittig eller paa Vei til at blive det! – Jeg følte virkelig i dette Øieblik mit Begreb svækket og min Hjerne rystet – jeg sprang op og gik i feberagtig Uro frem og tilbage i Stuen, mens alle Tanker og Følelser i min Sjæl kjæmpede efter Bevidsthed. Endelig standsede jeg foran min Moder, og sagde langsomt og tydeligt: »Jeg er syg i dette Øieblik, jeg troer jeg har Feber, thi mit Blod brænder som Ild – men jeg sværger dig til ved alt hvad helligt er – jeg taler ikke i Vildelse! Hvad jeg nu siger er Resultater af lang Tids indre Kamp og Forsken: den Vanære, Clara skal have gjort sig skyldig i, er Engjereenhed mod den Skjændsel det vilde være for mig at indgaae det Ægteskab, min Fader foreslog mig! Derfor har jeg afslaet det – og jeg kan ikke tage mit Ord tilbage. Hvis man ikke forlangte min Erklæring imorgen, vilde jeg vente til denne pinlige Bevægelse i mit Sind har lagt sig, i Haab om da maaskee at overbevise dig – men nu er der ingen Tid at spilde! Tal med Fader – han

elsker dig saa høit – overtal ham til at tage sin Beslutning tilbage! Lad mig ikke tvinges til at forlade ham og dig! Vær god, vær klog – vær barmhjertig mod os alle!» – Hun stirrede forfærdet og bedrøvet paa mig, idet hun svarede: »Du veed, at din Fader aldrig gaar fra sit Ord, om det saa var Vorherre selv, der befalede ham det!» men tilføiede, forskrækket over det vilde Udtryk i mit Ansigt: »Ja, jeg skal tale med ham! Vær blot rolig! det er sandt, Du er syg! Gaa tilsæns mit Barn, Du har stærk Feber.» For at afbryde den Samtale, der satte os begge i saa heftig Bevægelse, ringede hun paa Kammerjomfruen og befalede hende at blive inde og passe mig, men selv veg hun ikke fra min Seng. Der sad hun til sildig Aften, badede min Pande med koldt Vand, gav mig kjølede Pulver og nervestyrkende Draaber, men behandlede hvert Udbrud af min Sjæleangst som Feberphantasie.

Efter Nattens Ro og Ensomhed havde jeg imidlertid saa fuldkomment gjenvundet min Bevidsthed, at hendes Forsøg paa at skuffe Fader med Hensyn til min Tilstand, mislykkedes. Kort og koldt forlangte han mit Svar paa Grevens Vegne – det var et bestemt Afslag. Min Stakkels Moder blev baaret besvimet ud af Stuen, og Fader fulgte hende, efterat have befaleet mig, inden Aften at forlade hans Huus, uden at gjøre noget Forsøg paa at see hende. Jeg adlød uden Modstand, men med de bitterste Følelser i Hjertet. Claras Portrait var det eneste jeg tog med fra mine Forældres Hjem.»

En lang Pause fulgte efter Tyras Fortælling. Edelrig sagde Minona: »Du kunde dog ikke fortryde dit Valg?» – »Neil« svarede Tyra, idet hendes Ansigt oplivedes af mild og begeistret Bevægelse. »Jeg var alene, forskudt og fordømt af Verden – men frikjendt af min egen Følelse. Er andres Foragt ikke at foretrække for Selvføragt? Jeg havde mistet meget, men mit Hjerter var bevaret for Livet, Sandheden, Kjærligheden! Vel sørger jeg dybt over mine Forældres forladte Tilstand, men jeg bebrejder mig den ikke. Jeg kunde ikke have ofret dem min Ære og Tro! Der er ingen Velsignelse ved et Offer, der fornedrer Den, som bringer det. – Det er saligt at lide Forfølgelse for sin Troes Skyld, naar man troer paa Livet, thi det vender Sorgen til Glæde. Gjennem Ørkenen fandt jeg Vei til det forjættede Land.»

Det var blevet sildig Aften, og Maanen stod høit paa Himlen, da